

gere. Og vi ved, at hvis det bliver kræfternes frie spil, og hvis det er Dansk Supermarked, der kommer til at bestemme det her, så er det kun i 25 vinderbyer i Danmark, man vil få fornøjelse af det. Det vil blive nødvendigt at transportere folk meget mere, det vil blive nødvendigt at køre meget mere i bil for at komme hen og handle.

Det synes jeg ikke er en særlig attraktiv måde. Der skal være en balance i de her ting også og ikke det superliberalistiske, som hr. Jens Madsen vil, men en afbalanceret løsning, hvor alle får en chance for at være med. Sådan må det være. Jeg tror på, at den løsning, vi har fundet nu, er holdbar og til gavn for den brede befolkning.

Hans Christian Schmidt (V):

Ja, så står vi her igen for at diskutere en landsplanredegørelse, som regeringen har fremlagt.

Sidste gang vi havde sådan en diskussion, var for 3 år siden, i 1996, og dengang måtte vi faktisk have hele to landsplanredegørelser, fordi den første ikke var ordentligt gennemarbejdet. Der manglede simpelt hen en redegørelse for hele landdistriktsproblematikken. Det var bemærkelsesværdigt og kritisabelt, at man ikke havde inddraget forhold, der vedrører 20 pct. af Danmarks befolkning, i en redegørelse, som med regeringens egne ord var en vision for den fremtidige udvikling i landet.

Nu skal det jo ikke blive for tilbageskuende. Det endte jo faktisk nogenlunde anstændigt dengang for 3 år siden. Regeringen fik en ny chance, og fra Venstres side kunne vi glæde os over, at man havde taget en del af de indsigelser, der kom til den første udgave af landsplanredegørelsen, til efterretning.

Nu har vi så fået en ny redegørelse om den regionale udvikling i Danmark, og så kunne man jo håbe, at regeringen havde lært af, hvad der er blevet sagt tidligere ikke bare her i Folketingssalen, men også i de svar, der er kommet fra dem, der skal leve med landsplanredegørelsen.

Og man må også sige, at i første omgang virker det faktisk, som om man har taget ved lære. Der er mange pæne og positive ord om det mangfoldige Danmark, om lokale særkender, om regionalt samarbejde osv.

Men som Landdistrikternes Fællesråd skriver i deres høringssvar fra juni sidste år, må man desværre konstatere, at tendensen mange steder

i redegørelsen peger mod mere centralisme og mere vægt på byernes udvikling.

Man kan sige, at landsplanredegørelsen har mange af de rigtige ord, men regeringens øvrige handlinger svarer ikke dertil. Og det er jo også et gennemgående tema i de mange kommentarer, som regeringens redegørelse har fået med på vejen, at man mener, at regeringen siger ét, men gør noget andet, når det kommer til en forbedring af f.eks. landdistrikternes vilkår.

Tag nu de fire fjordkommuner Ringkøbing, Skjern, Egvad og Holmsland, som skriver, at der i forslaget synes at være et ulige forhold mellem på den ene side de gode intentioner om landdistrikternes udvikling og på den anden side statens faktiske indsats i det vestjyske område.

Og det er jo essensen af problemet, som formuleres i de par linier her, nemlig at man i regeringen gang på gang vel er gået fra helt at udelade landdistrikterne i landsplanredegørelsen til nu at skrive pænt om dem, men i praksis lever man ikke op til løfterne. Realiteten er, at regeringens politik i forhold til landdistrikterne har været og stadig er præget af passivitet. I flere tilfælde har regeringens politik direkte forringet levevilkårene på landet.

Vi har en regering, der vil kendes på dens gode løfter, men ikke på, at den holder dem. Derfor bliver det også utroværdigt, når vi skal høre på og læse om planer for udvikling i de danske regioner. Der er for lidt at byde på, når det kommer til udviklingen uden for hovedstaden.

Det er, som om man i den nye landsplanredegørelse virkelig har gjort sig umage for denne gang at inddrage hele Danmark, altså det Danmark, der ligger uden for regeringens Ørestad. Men som det så ofte sker: Når man ikke rigtig har viljen med, bliver det en halvhjertet indsats, og resultatet bliver derefter.

Jeg vil gerne understrege, at vi ønsker skam en god udvikling i København og i Ørestaden. Vi ønsker bare, at man deler sol og vind lige. Vi ønsker bare, at man også husker på, at der findes altså et område uden for. Og hvis man læser høringssvarene igennem, vil man jo se, at gang på gang på gang er det også det, man slår på ude fra hele landet: Lad os nu få en ligevægt.

Jeg må så også sige, at når vi kigger på redegørelsen, er den jo fyldt med mere og mindre forståelige sætninger, hvor man har sikret sig at bruge flotte ord som lokal, dialog, udvikling og kompetence i sammensætning. Lad os tage på side 10 i redegørelsen: